

Nevina tihoća skulptura

Izložbu akademskoga kipara Josipa Marinkovića u Galeriji "AZ" Hrvatske kulturne zaklade - Hrvatskog slova 13. prosinca 2016.

otvorio je Stjepan Šešelj čiji tekst donosimo.
Izložba se može razgledati do 13. siječnja 2017.

Više sam puta motrio skulpture Josipa Marinkovića, i u njegovu atelijeru, posložene na policama ili razmještene u prostoru, uvijek koprenasto zamagljene kiparskom prašinom, ili postavljene zastalno u crkvama, perivojima i na križnim putovima. I uvijek me je obuzimao isti osjećaj smirenosti u koji sam tonuo, spreman na slušanje gotovo isto takva glasa Jožina, koji poziva na pozorno tiho govorenje, šutnju ili molitvu. I ovdje, u galerijskom prostoru, ako li se samo osamite pred njegovim izlošcima, poželite se pomoliti ili u šutnji razgovor voditi. To je temeljna karakteristika hrvatskoga kipara Josipa Marinkovića.

Drugi je ovo put da pišem o skulpturama Josipa Marinkovića. U mojoj knjizi *S Neretve i Save/ogledi i zapisi o likovnosti*, netom izišloj u Zagrebu, 2016., otisnut je tekst pisan za katalog Marinkovićevih izložaba u Đurđenovcu i Našicama godine 1993. Tamo je mimo moje volje otisnuto da je Marinković „jedan je od onih duhovnih poslanika“, umjesto duhovnih poslenika, kako sam bio izvorno napisao za katalog. I ta je „pogrješka“ u potpunosti točna! Jer, doista se radi o duhovnom posleniku koji je uvijek i duhovni poslanik, što je vidljivo u svakoj njegovoj kretnji, pristupu glini, terakoti, bronci ili kamenu. Vidljivo je to posebice u pristupu svakom dolazniku pred njegova djela, radilo se o slučajniku ili namjerniku. Uvijek je taj poslenik i poslanik umjetnosti, kojoj bez ostatka pripada.

Ta marinkovićevska tihoća, kako sam je prethodno nazvao, dominira i ovom izložbom, zapravo ona nadkriljuje sve što Joža Marinković radi. U svakoj njegovoj skulpturi zrcale se tragovi te nevine tihoće, pa bili to portreti ozbiljnih djelima potvrđenih ljudi - Jakov Gotovac, Kesnija Kantoci, Frane Šimunović, Slavko Šohaj – ili posve jednostavna dječja spontana zastalost u igri - *Moja kći*, *Djevojčica*. Jer, uvijek u čovjeku, ma koliko godinama produžio, ostaje djelić

onoga nevinoga, dječakoga i mi se onda pitamo, tragamo za malenima u nama.